

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1183/2024
10.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљених Николе Радусиновића и Светлане Ламбић, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Радусиновића, адвоката Петра Цветковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/23 од 17.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Радусиновића, адвоката Петра Цветковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/23 од 17.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године окривљени Никола Радусиновић оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године, и због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.07.2021. године па до даље одлуке суда. Истом пресудом, окривљена Светлана Ламбић оглашена је кривом због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 11.07.2021. године па до даље одлуке суда. Окривљеном Николи Радусиновићу је на основу члана 348. став 6. КЗ изречена

мера безбедности одузимања предмета, а окривљеној Светлани Ламбић на основу члана 246. став 8. КЗ, па су од окривљених одузети предмети ближе описани у изреци пресуде. На основу члана 91. и 92. КЗ окривљеној Светлани Ламбић одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 107.000,00 динара и 500 евра. Окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/23 од 17.01.2024. године делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, окривљеном Николи Радусиновићу, на основу члана 4, 42, 45, 54 и 55а КЗ, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, претходно утврдио казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 1 (једног) месеца, а за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 7 (седам) месеци, и на основу члана 60. и 63. КЗ осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 9 (девет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.07.2021. године па до даље одлуке суда, док му је на основу члана 348. став 6. КЗ изрекао меру безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде. Жалбе бранилаца окривљених Николе Радусиновића и Светлане Ламбић, окривљене Светлане Ламбић лично и у преосталом делу жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, одбијене су као неосноване и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Николе Радусиновића, адвокат Петар Цветковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Радусиновића доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Николе Радусиновића, адвокат Петар Цветковић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55а КЗ истичући да је одлуком о кривичној санкцији другостепеног суда повређен закон на штету окривљеног. Према ставу браниоца, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, погрешно применио одредбу члана 55а КЗ у погледу рачунања половине распона прописане казне тиме што

је претходно за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ окривљеном утврдио казну затвора у трајању од седам година и једног месеца, а за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ казну затвора у трајању од седам година и седам месеци, а потом га, према образложењу пресуде, осудио на јединствену казну затвора у трајању од седам година и осам месеци, док је у изреци пресуде, потпуно нејасно и без разлога, навео да је реч о јединственој казни у трајању од седам година и девет месеци.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног суда, нису основани.

Одредбом члана 55а Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 35/2019 од 21.05.2019. године, који је ступио на снагу 01.12.2019. године), прописано је да ће суд, за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, изрећи казну изнад половине распона прописане казне под следећим условима: 1) ако је учинилац раније два пута осуђен за кривично дело учињено са умишљајем на затвор од најмање једну годину; 2) ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година.

У ситуацији у којој нађе да су кумулативно испуњени услови за примену института вишеструког поврата, суд у обавези да одмери казну која ће бити изнад половине прописаног казног распона.

Распон прописане казне, у смислу одредбе члана 55а КЗ, представља размак од минималне до максималне казне прописане за одређено кривично дело, док половина распона, према ставу овог суда, представља средњи број у том низу бројева, који се израчунава тако што се од максимума прописане казне одузме минимум исте, та разлика подели са два, а потом се на тај резултат дода минимална казна.

Из списка предмета произлази да је окривљени Никола Радусиновић правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду К 94/22 од 13.10.2023. године оглашен кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, и због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и 6 шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју му се урачунава време проведено у притвору. Приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције првостепени суд је, према образложењу пресуде, окривљеном као отежавајућу околност ценио ранију вишеструку осуђиваност, између осталог и због истих кривичних дела, а као олакшавајућу околност урачунљивост која је умањена али не битно.

Одлучујући о жалби јавног тужиоца, Апелациони суд у Новом Саду је, према наводима пресуде Кж1 1030/23 од 17.01.2024. године, имао у виду да је окривљени Никола Радусиновић до сада два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на затвор од најмање једне године и то: пресудом Основног суда у Новом Саду К 830/13 од 04.03.2014. године због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ на казну затвора у трајању од једне године и четити месеца, и пресудом истог суда К 2725/11 од 06.12.2012. године због кривичног дела из члана 206. став 1. КЗ на казну затвора у

трајању од две године, као и то да од отпуштања окривљеног са издржавања наведене казне (окривљени је отпуштен са издржавања казне дана 19.08.2020. године), до извршења кривичних дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ због којих је осуђен првостепеном пресудом (која су извршена 11.07.2021. године), није протекло пет година, па је на основу члана 4, 42, 45, 54, 55а, 60. и 63. КЗ, претходно окривљеном за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од седам година и једног месеца, а за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ казну затвора у трајању од седам година и седам месеци, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од седам година и девет месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору, према изреци пресуде, односно према образложењу пресуде датом на страни 13. став 3, на јединствену казну затвора у трајању од седам година и осам месеци.

Налазећи основано да су, у конкретном случају, испуњена оба услова за примену института вишеструког поврата из члана 55а КЗ, који је првостепени суд пропустио да примени, Апелациони суд у Новом Саду је, према налажењу овог суда, правилно претходно одмерио и утврдио казне окривљеном и то за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, казну затвора у трајању од седам година и један месец, дакле казну затвора изнад седам година, што представља половину распона прописане казне за то дело, а за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, казну затвора у трајању од седам година и седам месеци, односно казну затвора изнад седам година и шест месеци, што представља половину распона за ово кривично дело.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је другостепени суд, у конкретном случају, правилно применио одредбу члана 55а КЗ, због чега су наводи захтева браниоца окривљеног Николе Радусиновића којима се указује да је побијаном пресудом другостепеног суда на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55а КЗ, оцењени као неосновани. При томе, Врховни суд налази да другачије означавање дужине јединствене казне затвора на коју је другостепени суд осудио окривљеног Николу Радусиновића, у изреци пресуде (седам година и девет месеци) и образложењу те пресуде на страни 13. став 3 (седам година и осам месеци), супротно наводима захтева за заштиту законитости, не представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55а КЗ, већ очигледну техничку грешку приликом израде пресуде, која се накнадно може исправити на захтев странке или по службеној дужности, у смислу члана 431. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног Николе Радусиновића захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, став да су радње окривљеног нижестепени судови погрешно правно квалификовали као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, бранилац образлаже изношењем своје оцене доказа у погледу постојања субјективних и објективних обележја саизвршилаштва и на основу тога изводи закључак да у конкретном случају није утврђено нити у побијаним пресудама образложено да је окривљени Никола Радусиновић, по претходном договору са окривљеном Снежаном Ламбић, ово кривично дело извршио као саизвршилац.

Из изложених навода, према налажењу Врховног суда, произилази да бранилац окривљеног, адвокат Петар Цветковић, у поднетом захтеву само формално опредељује повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у суштини указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју у захтеву и сам означава, у чије разматрање се овај суд није упуштао јер наведене повреде закона не представљају разлоге прописане чланом 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић